

selle süddaa olli vihha waend täis olnud, neid kolm kui olla ikka ueste olli waatnud, heitis temma põlvili mahha, palve sanno õraste luggemas. Tousis siis kergitud süddamega üles ja astus firriko uksest välja. Seal tuli üks poissike temma vasto, kes libbedaste nuttis; ja se olli selle mehhe poeg, kes sedda teist wallusal visil olli pahhandanud. Poissike töötis selle vasto, kes sealt firrikust välja astus, ja ütles luggarva õggamisse al: „Minno wanna tadikenne on äkkitselt surmani haigeks sa- nud. Käskis sind palluda, kermeste omma jure tulla!“ — Teine joudis more mehhe sammo, ja sai peagi senna. Haige tööstis Peadi üles, pallus läät teisele ja ütles maddala healega: „Anna andeks sedda suurt süüd, mis minnus sinno vasto on.“ Teine kostis: „Jesus on sedda vihha fa- utanud, mis mul süddames olli sinno vasto. Ei ma tea ühtegi ennam sest süüst, mis pärast sa andeks pallud minno käest.“ —

Haigel joostid silmapissarad temma kah- matud paelt mõda, ja mollemad lahkusid süddamelikko armastussega teine teisest. Teine fallas omma perre pole, teine om- ma iggarvesse issa-ma pole.

IV.

Ewangeliumi jeud.

Kaats Arabia-ma meeest, Hamid ja Eno- nimmi, ollid ello aeges tulises vihhas issekeskis olnud, ja teine teisele ni paljo melehaigust ja kahjo teinud, kui ial neil võimalik olli olnud. Igga ue pâwaga kasvis nende waen tiggedamaks. — Eno- fil olli pârtis-sullane, Silas nimmi. Se olli Issanda jünger, kes Ewangeliummit mõda omma ello aias, ia tru olli keiges asjus, nenda et temma issand tedda auus- tas ja armastas, ning keige omma warra